

KIADÓ HIVATAL:
zikes Antalkönyvnyom
dája, hova az előfizetés
pénzek, hirdetések és
minden a kiadóhivatal
érdekli közlemények
küldendők.

Nyitott érben egy
sor közlési díja 10 kr.
Hirdetések jutányos
áron vétetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR

Egész évre 5 frt. —
Félévre . . . 2 frt 50 kr
Negyedévre 1 frt 25 kr

SZERKESZTŐSEG.

Beliczey-ut, 15. szám
hova a lap szellemi és
szét illeti közlemények
küldendők.

Kéziratok nem
adatok vissza

A b r á v o.

Olaszországnak örökké derült ege alatt tanyázik. Állandó lakhelye nincs csavarog egyik vidékről a másikra, s ha a legundokabb és legpiszkosabb lebujból kidobják a szemét dombra teszi át szállását, onnan tovább vándorol keresve mindenütt a szennyet, keresve a bűnt, mert a bűn és a szenny az ő éltető eleme ez kereset forrása, ebből tengeti nyomorult életét addig míg az iszákosság megőlé mérge erőt nem vesz rajta, vagy míg a carabinieri golyója kinem oltja haszontalan életét.

Az abruzzoi rabló hordák, a balkán félsziget garázda és gyilkosságtól vissza nem rettenő csapatjainak minden egyesse valóságos herósi alak mellette, mert míg ezek nyíltan egyenesen támadják meg az utast, saját iniciatívájukból azért mert maguk számára akarják eltulajdonítani annak pénzét, addig a bravó a a sötétben olalkodó aljas léleg, ki eszköze bár kinek ki megfizeti, és eszköze bár ki ellen. Az ő töre nem ismer személyt, nem ismer semmit bármily szent legyen az egyformán megles s orozva legyilkol mindenkit, csak fellegyen fogadva, csak megfizették legyen neki a bért. Nem néz hazát, nem ügyet nem személyt neki, csak egy istene van s az a bér, ő bérgyilkos, ő orgyilkos, mert csak akkor támad meg valakit ha az védtelen azt is lesből, orozva hátulról, csak hogy neki netörténjék semmi baja. Különbben a személyes bátorság nála hiányzik, s ha tettét telfedezik legelső dolga megbizóját elárulni, mert még az akasztófán is szereti a társaságot.

Ennek az olasz bravónak a karaktere testül meg teljesen az ugy nevezett irodalmi

bravóban. Ez is rabló, mint amaz. Ez is bérencz, mint amaz.

Az olasz bravót tizi a pénz vágy, serkenti gonosz lelke, hajtja nemtelensége, és e szép indokok e gyönyörű motívumok kis differenciával megvannak az irodalmi bravóban is.

Ez is rabol, de becsületet, ami annyival is rosszabb, mert az olasz bravó legalább megöli az embert ez a becsületet akarja megsemiteni.

Immár tipikussá válik ez az alak a mahirlap irodalomban. Felszínre vetett az irodalmi viselkedés, az az absurd vágy, hogy tudás és karakter nélkül nemtelen bírálat alá vegyen személyeket, kik torony magasságban állanak felette, és ügyeket, melyek elbírálására méltatlan és képtelen.

Sőt ha megvonjuk a párhuzamot az olasz bérencz és az irodalom férgi között az össze hasonlítás még amannak az előnyére út ki. Mert az legalább megvárja míg felkeresi undok megbizásával az ki mások életére tör. Az irodalmi bravó felkeres egyéneket és azoknak tudatlanságát vagy gyámoltalanságát szerzi meg eszközül aljas céljai elérésére és míg amaz legalább utilitaristicus szempontból cselekszik, talán pénzre van szüksége, hogy éljen, az irodalmi bravó cselekszik egyedül azon indokból, hogy ártson.

Azt mondják a philosophusok, hogy az embert domináló legfőbb érzélem az önérdék, mely minden cselekvésnek első vonalban a rugója és mint az emberi természetből fejlődő bünyös tetteknél is mint enyhítő körülmény veendő figyelembe. De az irodalmi bravónál nincs meg még az önérdéknek természet

conzekventiája sem, mert hisz ő csak árt annélkül hogy magának használna.

Mint az álarozos ugy ő is alábuvik egy nem létező vagy kétesértékű egyén neve alá és azt hiszi, hogy ez által már fedve van, hogy álarozán át meg nem tudja és látja a világ pirulni nem tudó arcát. Azt hiszi, hogy tovább is járhat felemelt fővel a becsületes emberek között.

De nagyon csalodik. Lehetnek egyének akik habár talán hozzá nem is hasonlók nem fogják fel oly rigorozusan a becsület kérdését hogy e miatt megszakítsák vele teljesen a társas érintkezést, de még ezek is megalkotják magukban róla a lesújtó véleményt. De a nagy és igaz többség kell, hogy meglegyen győződve, hogy az irodalmi bravó, semmiben sem különö mint olasz bérencz társa, s kell hogy az ilyen embert ne tekintse másnak mint egy erkölcsi hullának.

GRUBER GÉZA.

A részletivekkel való visszaélések.

A részletivekkel űzött kereskedés oly tág terét nyújtja a legveszedelmesebb visszaéléseknek, hogy a többnyire szegény emberekből álló részletiv-vásárló közönség panaszai sok dolgot adnak az illetékes hatóságnak, de mennyi azoknak a száma, kik keservüket csak szomszédoknak panaszolják el, vagy magukba fojtják, mert nem tudják az utakat és módokat, hogy hol és miként mondják el bajukat. A „Magyar Mercur“ című közgazdasági szaklap és sorsolási értesítő igen behatóan foglalkozik ezekkel az égbekiáltó visszaélésekkel. Számos fejtegetéseiből adjuk a következő sorokat. Az 1883-ik évi XXVI-ik törvényezikk 8-ik szakasza az intéz-

T Á R S A G.

Farsangi történet.

Írta: Lukes Ilona.

„Mi hölgyek“ rendesen jobban szoktunk örülni a farsangnak, mint a legkedélyesebb kávéraesnak. Mert hát miről is tudnánk mi beszélgetni, ha ugy néha napján „véletlenül“ összeülünk konferenciát tartani a napi események felett? Beszélgetünk háztartásról, no meg egy kis emberszólás is vegyül néha társalgásunkba.

Azt pedig a világért sem merjük elmondani, hogy a napi lapok, politikai részét is — pláne érdeklélvassuk. „Kell is asszonyoknak a haza ügyei iránt érdeklődni, ez a férfiak dolga“.

Miért tagadjam, önkörül is szoktunk beszélgetni tisztelt fiatal urak! s jót nevetünk, mikor kiséül, hogy 4—5 hölgynek ugyanazon bókokat mondják el s bámuljuk szellemességüket.

Mi máskép van ez a farsangban! Feledve van a háztartás, irodalom, emberszólás.

Oh bál! e szócskában mennyi minden rejlik számunkra. Felráz az unottságunkból, kétszeresen örülünk életünknek. Előre tervezünk, ábrándozunk, Oh mennyi sok szép légvárat építgetünk magunkban! . . . .

A hölgyeket természetesen a toillet foglalkoztatja legelőször is. Nehezen határozzuk el magunkat milyen legyen ruhánk. Mindenesetre szép és elegáns. Természetes azon óhajunk, hogy kitűnjék a többi

közül. Bírálat alá vesszük arcunkat önkénytelenül tükrünkhez, leghibebb barátunkhoz fordulunk, s tőle kérünk tanácsot.

Ha látjuk, hogy szemünk az ibolya színével vetélkedik, arcunk a lilium és rózsához hasonló, ajkunk piézsi és mosolygó, s egy véletlenül fejünkre tévedt napugár aranyként csillogtatja dus szöke fűtűnket, bizonynyal eszünkbe jut, hogy halványkék, rózsaszín vagy tengerzöld ruha legjobban fogják emelni szépségünket.

Ellenkezőleg, ha azt látjuk, hogy sugár szemöldökünk alól ragyogó fekete szemek tündöklenek, holló fűrtök borítják creol színű arcunkat, ajkunk piros miként a corall, természetes, hogy a fehérre gondolunk legelőször is, a piros és sárga színű színtén csábít bennünket.

És neked kedves nő olvasóm, ki oly csábos arcot látsz tükrödből magadra mosolyogni, neked könnyű az elhatározás, de mond mit vegyek fel én, ki korántsem bírok a te bájos arcoddal? Megvallom őszintén, hogy nem vagyok szép, a tükröm nem hizeleg senkinek sem, hiába nézem magam, mindig csak azt látom, hogy messze állok attól, hogy szépségnek nevezzenek. Hajam ugyan nekem is fekete és a szemeim is azok, a szám is piros, de Istenem, mikor épen nem mondható piézinek! És az orrom, ez plane kétségbeesztő! képzelj magad elé egy fitos orrocskát, melyet hiába huzogatok mindennap, még sem akar ez hosszabbra nyulni. Arczom bőre sem hasonló a lilium és rózsához, creol színű sem, valami furcsa vegyülete ez a sárga és zöldnek.

Én ugyan csak sápadtnak látom, és el is hitetem magammal, hogy ez igen érdekes szín, van azon-

ban egy kedves bátyám, ki rendesen így bókol nekem. „Édes Erzsike, te épen olyan vagy mint a kikirics“ máskor meg a leveli békához hasonlít: ez ugyan szép kis állat, de én még sem érzem magamban azon végyat, hogy vele összehasonlítsanak.

Mit, mit vegyek fel tehát? Fehér ruhát? . . . nem . . . nem, ez nem kell. A piros szint ki nem állhatom. Azt hiszem olyan vagyok benne mint egy basaróza. Sárga ruhát vegyek fel? igen de akkor tökéletes kikirics leszek! Mit tegyek hát?

Sokáig tündöttem még, mit határozzak e komoly tárgyban. Az álom messze kerülte szemem pilláit . . . mert tudnod kell kedves olvasóm, hogy e gyötrelmes gondolatok mind egy éjjel fordultak meg agyamban. Végre az álom anygala megszánta nehéz küzdelmeimet s mély álomba ringatott. Édesen elaludtam és álmodtam s ez álom határozott toilletem felett.

Álmomban messze, messze elhagytam ezt a mi kedves kis városunkat s azon vettem észre magam, hogy elhagyott pusztán járok. Semmi nyom, hogy itt emberek is élnek, még madár se zengett e tájon. Egyszer nagy csörgést zúgást hallottam, s mintha a földből bujt volna elő, egy vén anyóka termett mellettem. Borzasztó alak volt száz ránc borítá el fonyadt arcát, szemei szemgödörükben mélyen beesve, üregükből baljósulatul villogtak felém . . . Rémültem ben futni akartam de lábaim mintha a földbe lettek volna gyökerezve nem bírtam mozdulni.

Borzadályt keltő hangon kiáltott rám: „mond ki vagy, ki háborgatni mered nyugalmamat“. Szólni akartam, de hangom megtagadta a szolgálatot. „Még nem is felelsz kérdésemre“ kétszeresen legyen tehát

kedést tartalmazza, hogy a részletügylet meg-
támadható, ha az értékpapír oly árban adatott
el, mely az ügylet megkötésekor jegyzet árfo-
lyamat és annak a részletügylet tartama szerint
számítandó évi 15 százalékát meghaladja. A
törvényhozás intencziója kétségtelenül az volt,
hogy a vevőt ki többnyire oly körökbe tartozik,
mely az áakkal és a számításokkal nem igen
van tisztában, megóvja az uzsoráskodó kiszí-
polyozástól; és különben a 15% már elég
dús polgári haszon oly üzletnél, hol az eladó
jelzáloggal biztosítva van. Tehát a törvény
értelmében az eladó jogosítva van oly papírost
melynek árfolyamértéke 100 frt, 115 frtért
eladni.

Azonban a gyakorlatban másként áll a do-
log. A részletügyleteket legalább 24 de jobbra
36 havi részletre adják el és a 15%-os hasznot
nem úgy számítják mint a törvény szelleme
kívánja, azaz a künnlevő tőkeösszeg után pro-
rala temporis, hanem az üzlet egész tartamára
ugy, hogy egy 100 frtos értékpapír 24 havi rész-
letre 130 frton 36 havi részletre 145 frton
adatik el. Minthogy a törvény értelmében az
egyes részletek közötti határidőnek egyenlőnek
kell lenni, világos, hogy az eladónak az eladott
értékpapírba beruházott tőkéje, a részletügylet
megkötésétől annak lejártáig számítandó idő fe-
léig van csak künn. Így tehát az eladónak a
törvény 8-ik szakaszában engedélyezett 15%
helyett 30% haszna van oly üzletnél melynél
az eladott tárgy, maga biztosítékul mindaddig
az ő birtokában marad, míg a vételár az uszo-
rahaszon, a bélyegilletékek, különböző díjak és
költségek teljesen nincsenek lefizetve. Ha eze-
ket a díjakat és mellékköltségeket mind hoz-
zászámítjuk, akkor a legtrikább esetben ma-
rad a túlfizetés 50-60%-on alul. Egy 8 frt
30 kr. értékű Basilika sorsjegy részletfizetésre
vásárolva egy szegény mosónának éppen 16
frtjába kerül. Ezt pedig nem lehet már pol-
gári haszonnak mondani ez veszedelmes
uzsora

Az ugynevezett zálogüzlettulajdonosok
ellen — még pedig jogosan és helyesen —

mindig szigorúbb és szigorúbb rendeleteket
hoznak, hogy mennyi kamatot szabad szed-
niök, hogy ha a bélyegilletéket nekik kell fi-
zetniök stb. Ezek az intézkedések jogosak és
méltyanosak, — de mi történik most. Nézzünk
csak körül a fővárosban, azt látjuk, hogy az
ugy nevezett zálogüzlettulajdonosok üzleteket
lassankint részletüzletekké változtatják. A ki
tárgyakra ad zálogkölsönt annak 10,000 frtot
biztosítékul kell letenni, nem szabad 15%-nál
nagyobb kamatot szedni, a zálogcédulát 6
hónapnál hosszabb időre nem állíthatja ki, a
bélyegeket és díjakat neki kell fizetni, a mel-
lett gyakran ki van téve annak a veszélynek,
hogy a tárgyak megbecsülésénél csaldóhatnak,
megcsalattatik, végül a zálogba tett tárgya-
kon drága bér helyiségekre van szüksége;
ellenben a részletüzletnél nem kell biztosíték
nem kell helyiség, nincs arra, hogy csaldójon
vagy megcsalattassék a bélyegeket és díjakat
a vevő fizeti és mindezeket felül szedhet meg
annyi kamatot a mennyi csak neki tetszik,
mert oly időre állítja ki a részletleveket, a mint
akarja és az értékpapírokat nem teszi tönkre
a moly, mint a ruhákat, tehát jövedelme min-
denképpen biztos.

Egy teki télyes napilap a részlet fizetésére
eladott sorsjegyekről írva azt az óhaját fejezi
ki, hogy az 1883-iki XXXI-iki trvezikk 8 ik
szakaszát kuriai döntvénnyel akként magya-
rázzák, hogy a részletügylet tartama szerint
számítandó évi 15 százalék csak a künn levő
követelés idejére, vagyis pro rata temporis szá-
mitandó mert a törvényhozás szelleme így
kívánja.

Ujdonságok.

— **Sikkasztás.** A mult hét folyamán szájról-szájra
kelt kinos hír vadónak bizonyult, P á s z t o r i Gábor
ev. tanító az árva takaréki magtár pénztárosa a reá
bizott pénztárból 9600 frt a maga ezéljaira elsikkasz-
tott. Ezen kinos ügyben az ev. egyház presbiteriuma,
több tag határozott kívánságára, hogy a sikkasztót ki

még most is szabad lábon van — állásától felfüggeszse
és a további teendőket megvitassa közgyűlést hívott egybe.
Dr. Krecsmárik János járási főszolgabíránk indítvá-
nyára a közgyűlés elhatározta, hogy az esperest meg-
keresi, miszerint a sikkasztó tanítót állásától haladék-
talanul fügessze fel. Ezen határozat meghozása után
Dr. Haviár Gyula ügyvéd azt indítványozta, hogy
a közgyűlés a maga kebeléből egy 5 tagú bizottságot
küldjön ki, mely arról tanácskozzék, ha valjon ille-
tées-e az egyház arra, hogy a sikkasztót feljelentse,
a közgyűlés ezen indítványt is elfogadta és kebeléből
egy 5 tagú bizottságot ki is küldött, mely a mai
napra össze hívott közgyűlésen fogja előterjeszteni
tanácskozásának eredményét. Mi azonban ugy vagyunk
meggyőződve, hogy ezen ügyben tanácskozásra egyál-
talan szükség nincs, mert a sikkasztás ténye minden
kétséget kizárólag be van bizonyítva, tehát ugy az
egyháznak, valamint minden magán embernek nemcsak
joga de kötelessége is ezen ügyet a bíróságnak fel-
jelenteni, mert a törvény az elhalgatást bűnpalástos-
lásnak minősíti. Azért itt tanácskozásnak helye nincs,
hanem igen is a tettnek.

— **Jancovics Pál** kir. tanácsos alispán, gyön-
gölkedése következtében további hat heti szabadságot
vett, amelynek lejártával magas tiszti állásától, mely
negyedszázadot meghaladó időn becsülettel töltött be,
végleg megválni szándékozik.

— **Nagy-Szénás községe** a vármegye útján az
iránt folyamodik a kereskedelmi miniszterhez, hogy a
Pálmateri állomáson élő állatokra rakodó helyet en-
gedélyezzen.

— **Sorsuzás.** Az 1873. évben született hadkö-
teles ifjak tolyó hó 5-én a városháza tanác. termében
sors huzásra jelentkezzenek.

— **Szabály rendelet.** A körös-tisza-marosi ár-
mentesítő társulat újonnan alkotott szabály rendelete
február 10-től márczius 13 áig a esongrád megyei
alispáni hivatalban közszemlére van kitéve.

— **A vasúti garancia** című községi pótdadónak
utolsó részlete ez évben lesz kirova. Minden egyes
adó forint után 10% pótdadó fog esni.

— **Meghívó.** A „Bárány” vendéglő helyiségeiben
febr. 4-én tartandó polgári táncmulatságra. Belépti
díj: Személyenként 60 kr. Családjegy 1 frt 20 kr.

büntetésed! E szavak kíséretében felkapott s repül-
tünk mindketten, ki tudja meddig, ki tudja hová,
míg végre erre értünk. E réten megállott a vén
boszorkány velem s vértagyaszító hangjával újra be-
szélni kezdett hozzám. „Tudd meg te merész földi
halandó, hogy a ki engem háborgat országomban,
mind a te sorsodra jut. Én téged megátkozlak: te
kikírics leszel. Itt fogsz e réten tengeni, míg nem
akad egy szabadítod, ki téged leszakítva ez igézet
alól feloldjon. Rémes kacaj között eltűnt a boszor-
kány mellőlem. Futni akartam, de már késő volt!
Oda voltam varázsolva: kikíricsesé változtam át.

Szomoruan teltek aztán napjaim. Kétségbe voltam
esve semmi élőlény nem közelített e kopár rétre.
Nyár vége, volt. A gabona gondos kezek által biztos
helyre volt már hordva: minden kopár volt, csupán
nehány kikírics dugta még ki sárga fejcsékéjét a
földből; a többi mezei virág már mind a téli hosszú
álomra szunyadt el, boldogan várva a kikeletet, mely
újra visszaadja nekik az ifjúságot, szépséget.

Az országról dus magányomig hatolt az ostor
pattogás, kocszörgés, de senkinek sem jutott eszébe
bennünket, kikírcseket, a mezőnek halvány bus virá-
gait felkeresni.

Végre egy napon zajt hallék, de nem láhattam
semmit, hiába emelgettem fejcsékém: egy csunya
száraz kór elzárta előlem a kilátást. Majd léptek
közeledtek: „Hector! Hector!” hallám kiáltani. Egy
magas szöke férfi, szép kék szemekkel érkezett e köz-
ben mellém; öltözetéről és vállán függő puskájáról
gyanítám, hogy vadászni indult. Hogy mit éreztem,
midőn egy embert pillanték meg közelemben, azt
képtelen vagyok leírni! kis kikírics szívemet a remény
és kétség marcangolák. Hátha észre vesz ő, letör,
felment az igézet alól? Istenem! Istenem! de mit
érdeklí őt egy elhagyott kikírics sorsa, és még ez a
száraz kór is előttem áll s majd nem elfedez.

Ó megáll . . . nem, tovább halad. Lépteit,
melyek tölem távol viszik, kétségbeesve számlálom
. . . már 10 lépés, már 15 . . . de mi ez? Ó
megáll, szivartárczát vessz elő s egy szivart kivéve
a társzát visszahe helyezi, s újra zsebeibe mélyedt keze
keres keres, de ugy látszik hiába. Boszankodva néz,
szeme kutatólag futja be a már meghaladott tért
felém tekint, boszankodó arca gyorsan kiderül s siet
felém. Remény támad szívemben, hátha megkönnyörtül
rajtam? Már csak egy lépés választja el tőlem . . .
már csak közelemben van és látom, hogy lehajol,

kezét kinyújtja utánam. Istenem! hát megszabadulok
az átkos igézet alól? szemem a hála és örömkönyűit
hullatják, oh légy áldott te kéz mely . . . de mi ez?
Ó újra felemelkedik, kezében egy csillogó tárgyat
tart, melynek fedele hirtelen felpattan, s abból egész
nyugalommal gyufát vesz elő s szivarra gyújt.

Szívemben iszonyu fájdalom van, ez volt tehát,
mit ő oly aggódo tekintettel keresett! és én még
remélni mertem! Oh ti férfiak, ti kegyetlen szívűek:
nektek kedvesebb a szivar, mint egy szegény kis
virág sorsa! Ugy haragudtam e perczen minden
férhira és szivarra.

Most már végem! . . . itt kell elvesznem e
kietlen réten, elhagyatva, meg nem siratva senki öl!

A szöke férfi még mindig ott állt mellettem,
talán szivarjának füstjében gyönyörködött, és ábrán-
dozott mellette. Tekintetét az égen jártatá, majd
ismét a földre süté s rajtam nyugodott az meg. El-
keseredésomban most már nem sokat törődtem vele,
de szavai felkelték figyelmemet! „Ah milyen kedves
kis kikírics! kis virág, te nekem kedvenczem vagy.
Ne hervadj el e pusztá elhagyott helyen, jer hadd
tegyelek szívem mellé.”

És újra lehajolt. Most megszabadulok — őh
áldott legyen minden szivar és gyufatartó, — ők sza-
badítóim. Valóban ugy történt. Ó felmentett az igézet
alól, letört és . . . és egy hangos sikoltással
felébredek.

Oly élénk volt álomom, hogy pár perczig tünöd-
tem, vajjon álom volt ez, vagy én valóban kikírics
vagyok?

Fejtegettem, mit jelenthet álomom, és találgatok
ki kedves olvasónóim, hogy magyaráztam én ezt meg
magamnak? De minek mondanám én ezt el nektek,
ugy is kitalálgatok, ha megmondom hogy reggel ha-
tározatom szilárd volt, sárga ruhában jelenni meg a
bálban, hisz ez a kikírics színe.

Négy nap mulva ruhám készen volt s én gyö-
nyörködve szemlélttem minden részét.

Végre elérkezett a nagy nap a bál napja. Oly
izgatottan még soha sem vártam bált mint ezt, hisz
azt reméltem álomom teljesülni fog, itt fogom jövőm
boldogságát megállapítani. Alig vártam az estét, hogy
az öltözködéshez foghassak. Először is a hajam ren-
deztem el, persze, hogy sok időt vett ez igénybe,
hisz a legelőnyösebben kellett arcomhoz elrendezni,
mikor ez olyan fő dolog pár srál pipacsot tűztem
barna hajam közé s teljesen meg voltam vele elégedve.

Nem sok idő mulva a sárga ruha is rajtam
ékeskedett s ezen iz néhány pipacs diszlett. Önölé-
gűlten mosolyogtam tükrömre. Valóban csinos voltam!
alig ismertem magamra. Még mintha az orrom is
megváltoztatta volna alakját.

Tükröm előtti ábrándozásomból anyám hívó szava
ébresztett fel. Siettem tehát átmenni az ő szobájába,
fivéremet is ott találtam. Királynői méltósággal kö-
zeledtem felé s mint ki biztos győzelme felől, kérdém:
„Nos uram” meg van ön velem elédede?

„Ah Erzsikém — felelt ő — te valóban meglepsz
engemet, meg kell hajolnom előtted s bevallanom, hogy
megnyerted tetszésemet. Valódi kis mezei virág vagy,
magad egy kedves kis kikírics, hajad, ruhád tele
szórvá pipacsokkal?”

9 órákor fent valánk a bálban. Épen bevégezték
a táncot, a hölgyek s lovagjaik vidáman eseevgo
sétáltak a teremben. Legelőször is a hölgyek toilletjét
vettem szemügyre. Volt itt mindenféle ruha, de sárga
egy sem, tehát az én ruhám ki fog tűnni a többi
közül.

Az előttem elsétáló urak nem érdekelték, hisz
mind ősemérs arczok voltak, én pedig egy más alakot
kerestem, de mind hasztalan.

Megszóltat ismét a zene. Csárdást kezdtek ját-
szani a cigányok. Egy barna fiatal ember P. Gyula
karján, én is a tánczoló közbe léptem. Mily örömmel,
mily kedvvel tánczoltam én e tánczot máskor, kivált
Gyulával! Ó jó tánczos volt s kitartóan udvarolt
tavasz óta nekem, és én sem éreztem irányában el-
leaszenvet. De ma mit érdekelt volna engem egy
barna fiatal ember mulattatása! Szórakozott voltam,
alig vártam, hogy vége legyen a táncznak s örültem
mikor ismét helyemen voltam. Alig ültem azonban
ott pár perczig, midőn két alak közeledik felém. Az
egyik bátyámnak jó barátja volt, a másik — találgá-
tok el ki volt?

Egy magas szöke férfi ábrándos kék szemekkel.
Éreztem, hogy a vér mind arczomba szökött és
onnét ismét szívem felé tolt s lázasan megdobogtatta
azt. A két férfi egészen közelembé érkezett e közben
s megálltak mellettem. Bátyám barátja az ismeretlent
mint Bágyi Jenő erdélyi földbirtokost mutatta be s ő
rögtön felkért a következő négyesre; zavaromban
alig bírtam felelni neki.

Az éj legnagyobb részét együtt tánczoltuk át
igaz, hogy R. Gyula sokkal jobb tánczos volt mint
Bágyi Jenő, mert az igazat megvallva, ő épen nem

— **Hogy szállítják a búzát Tót-Komlósról Oroszházára?** Azt hinné az ember, hogy a komlósiak vasuton szállítják a búzát Oroszházára, mert vasuton olcsóbbá kerül a szállítás, mint kocsin. Hát az igaz, hogy a józan ész mást nem is gondolhat. Pedig most téli időben és rossz ut mellett sem úgy van. Hetek óta szállítják kocsin a búzát Oroszházára, mert a fuvarosok olcsóbbért viszik, mint a vasut s nem egyszer hamarabb beérnek a fuvarosok Oroszházára, ha egyszerre indulnak a vonattal, mint a vonat, mert győzősebb a fuvaros ló, mint a békés-csanádi vonat gépje.

— **Bohócz estély.** A szarvasi kaszinó, mint értesülünk az idén is meg fogja tartani utolsó farsang keddi napján bohócz estélyt.

— **A tanács teremből.** „Egyik sem ér semmit!” ezt jegyzi meg egy mély tudomány tanácsstag a Szarvason megjelenő lapokról akkor, midőn azon tusakodtak, hogy a városnak melyik legyen a három közül hivatalos szó-szóloja. Szép bók élénk phantáziája az a magasan röpködő tehetség megnyilatkozásának; de minden szépsége mellett engedje meg a magasan fellengző műkritikus úr, hogy észrevételét némi hűzelgés kíséretében visszazáraztassuk. Mindenek előtt azzal a felvilágosítással vagyunk bátrak kedveskedni, hogy vidéki hírlapot ne tessék az országos napi lapok szemüvegén gusztlálni, mert mi szerény vidéki hírlap írók kevesebb anyagból dolgozhatjuk föl azt, a mi érdekes, a mi minden ingyenczék még a kritikusoknak is szája ize szerint való. Egyébként még napilapra is rászokták sokszor sütni a „nem ér semmit” bélyegét, de az csak olyan közönséges egyéni felfogás tetszik tudni, mint a mi lapjainknál a kritikus úr is. Annyit azonban megsughatunk, hogy lapunk immár XI ik év folyamát járja, s ha ez idő alatt semmitrő lett volna, régen a feledés sűrű leple takarná emlékéit. De vannak ám olyanok is, kiknek valamit még is csak ér és a kik jobban emlékeznek meg városunk hírlapiródmáról, mint a kritikus úr ki a valamiben is semmit lát. Programunk mindig a közjó előmozdításában gyökeresedett, s tettünk is önzetlenül, haszon nélkül mindent, a mi a közfelfogásban jónak látszott. És most mit tapasztalunk? Azt, hogy a tanács tagjai közügyeink hírnökeit ósárolják; sőt a legöregebb munkást még onnan is kirekesztik, a hol évek során át buzgósággal, hűséggel dolgozott. Hja ilyen a párt érdek! Ezt szüli a pártját ritkító takarékoság?

tartozott a jó tánczosok közé; de én örömmel türtem a sok tyukszemre hágást, s ruhám fodrainak összevissza szaggatását, de hogye! hisz ő gazdag föld-birtokos és bizonytalán szerelmes belém, amint én is az vagyok belé. Az pedig kétséget sem szenved, hogy ő az álom által előre megjósolt férfi, ő lesz az én férjem, az én édes kedves uracskám, ugyan ki is lenne más?

Szűnőra után a cotillont kezdték játszani. Jenővel ezt is együtt tánczoltak. Ez a szerelmesek táncza, e hosszú táncz alatt annyi annyi sok kedvest el lehet egymásnak mondani.

Tánczosom nekem is oly sok szépet mondott, szemeim az ég ragyogó csillagaihoz hasonlítá, piros ajkaimnak egy mosolya üdvöt ígér, arcom halvány ságát, igen érdekesnek, szépnak találta. Hol vagy most gunyolódó bátyám! gondolám, hogy hallanád e szép szavakat. Arcom halványságát érdekesnek találják, nem pedig a kikiricshez és leveli békához hasonlónak!

A rendező harsány „kotillon” szava, zavarta meg boldog elragadtatásomat. Mi is a tánczoló párok közé léptünk. Boldogan keringtem tova tánczosom karján. de őh átkos vézret, egyszer csak puff!... s mi a földön találtuk magunkat. Iszonyu fájdalmat éreztem, lábam kificzamodott s nekem haza kellett mennem.

Hetekig őriztem a szobát, nem tudtam a lábamra lépni, sokat szenvedtem, s mi még növelte fájdalmamat, megtudtam, hogy Bágyi Jenő nős ember és boldog családapa. Most már csudálkoztam magamon, hogy találhattam őt szépnak, hogy is nézhettem szökének mikor határozottan veres színt játszik, úgy haja mint szakála, és a szeme, az meg nem kék, hanem savó színű.

Egész farsangban otthon kellett ülnöm. Látogatásomra jövő barátnőimtől hallottam, mily vigan, mily jól mulattak, s az én barna lovagom hűtlenségéről is általuk értesültem. Zokon vette multkori mellözését, és most másnak mondja el mind azokat a szép bókókat, miket nekem egykor elmondott.

Én pedig megfogadtam: többé álmat fejtgetni, szöke ámbert szeretni s kék szemeket szépnak találni nem fogok.

NYILATKOZAT.

Allolítottak f. hó 28-án délután 5 órakor Gruber Géza ur megbízásából megjelentünk Deutsch Arthur ur lakásán, hogy tőle a „Szarvas és Vidéke” f. évi 4-ik számában D—sch —a. aláírással közölt hírlapi cikkért megbizunk nevében elégtételt kérjünk. Deutsch Arthur ur azonban az elégtétel adást határozottan megtagadta, azt hozván fel okul, hogy a kérdéses közleményt nem ő írta; annak az említett hírlapban való megjelenését mind ez ideig nem is tudta s azért a felelősséget el nem vállalja.

Kelt Szarvason 1894. január hó 28-án

Oláh Miklós, s. k.
Papszász Gyula,

NYILATKOZAT.

A városban elterjedt azon kőszá hírrel szemben hogy a „Szarvas és Vidéke” 4 ik számában D—sch —a. aláírással megjelent cikket én írtam volna, tartozom az igazság érdekében kijelenteni, hogy a kérdéses cikket nem én írtam, annak megjelenéséről egyáltalában tudomásom nem volt, s öszintén sajnálom, hogy ezen cikk akaratom ellenére jóhiszeműséggel felhasználva a jelzett számba becsempesztetett.

Szarvason 1894 évi január hó 30.

DEUTSCH ARTHUR s. k.

„Szarvas és Vidéke” felelős szerkesztője.
Előttünk:

Kollár Lajos, s. k.

Szvák Mihály, s. k. tanuk.

A „Szarvasi Lapok” 1894. évi 3-ik számában „Egy pár megjegyzés” című cikket a szarvasi önkéntes tüzoltó egylet parancsnokságának megbízásából én mint a parancsnokság egyik tagja írtam.

A parancsnokság a cikket némi módosítással elfogadta, magáévá tette és címe alatt kinyomtatatta.

D—sch —a. replikázódurva modon sérti tehát a parancsnokságot s sért engem is.

Én a fenti nyilatkozat tanúsága szerint a lap ezidő szerint felelős szerkesztőjét Deutsch Arthur urat provocatlam, tőle mint felelős szerkesztőtől a cikk sértő volta miatt elégtételt kértem. De miután ő az elégtétel adást határozottan megtagadta én pedig nem vagyok abban a helyzetben, hogy egy nyomorék, buta nyomdász inassal szemben lovagias elégtételt vehessenek magamnak, ennek örült és pimasz támadását a legnagyobb megvetéssel ezennel vissza utasítom és D—sch —a. val jövőre nézve semmi nemű dologban szóba nem állok.

Kelt Szarvason 1894. január hó 29.

GRUBER GÉZA,
kir. aljegyző.

C S A R N O K,

— A Vandori fiúk. —

A kis pap.

(Folytatás)

Írta: Szigethy Vilmos.

Úgy van! — fujták a fiúk.

Ha ti is megígérték, hogy bizalommal fogtok irányomban viselkedni, bizalmas leszek én is.

Kis gyermek koromtól fogva szeretettel gondoltam a papi pályára. Lehet, hogy hivatás volt, de a mi valószínűbb, anyám rábeszélése folytán adtam rá a fejemet arra, hogy pap legyek. Megvolt bennem mindazon tulajdonság, a mi szükséges egy papnál, szízeség, engedelmesség, de a mulatozás, mint tudjátok, nem vettem meg és gyakran jártam mulatni.

Női személytől irtóztam, nem is mentem közelébe egynek sem, de az euber bármennyire is kerüli a nőt nem bír a bünköréből kibontakozni.

A templomban egyszer imámat végezve későbbig maradtam, mint ti és mikor ki akartam menni, nem bírtam a kifelő tóduló néptől, tehát meghúzódtam a fal mellett és vártam. Unalomból néztem az embereket s egyszerre mintha villám ütött volna a szívemhez, elkezdett sajogni. Egy leányt pillantottam meg és alig tudtam róla levenni a tekintetemet. Kimentek valamennyien és én is távoztam. Ki akartam az emlékezetemből fűzni, de hiába volt minden törekvésem, mert csak ott lebegett szép alakja folyton előttem.

Eh, mit nekem egy leány, kiáltottam fel gyakran magamba, földi nőre nekem nem szabad nézmem és ezzel vége. Nem szabad? — Kérdezte a gonosz lélek szívemben. Tettél-e már fogadalmat, hogy nem fogsz nőt szeretni? Rajta, ifjú vagy élvezd az ifjúságodat még most, ne légy olyan szent! És kezdtem tapasztalni, hogy mindig jobban szerelmes leszek belé. Alig vártam a vasárnapot, hogy láthassam és ekkor mindig

tovább maradtam a templomban, hogy tovább láthassam és bontó szépségét.

Egyszer ő is tovább maradt ott. Imádkozott. Végre, mikor látta, hogy a templom üres, fölemelkedett és távozni készült. Észrevettem, hogy az imakönyvét ott felejtette. Utána vittem és átadtam neki. Gyöngén elpirulva köszönte meg ésez a pár szó nekem olyan jól esett, hogy odaadtam volna az üdvömet érte.

A következő Vasárnapon már egy szerelmes vers volt nálam és azon szándékkal mentem a templomba, hogy a kezeihez juttatom valahogyan.

Ismét ott maradt míg mind kimentek és az imakönyvét megint ott felejtette. Képzeltetik azt az örömet, mikor az imakönyvet megláttam. Beléje csempeszttem a verset és vittem utána. A következő ünnepen megtaláltam a választ, hogy remélhetek. Szíve még szabad és örül, hogy rokon kebelre talált. Egy alkalommal bemutatam magam neki és megcsókoltam a kezét, mire ő az enyémet megszorította.

Barátaim, boldogok vagyunk. Szeretem, ő szeret engem és most nincs más hátra, minthogy kilépjek, mielőtt fölszentelnének.

Tetszett a fiúknak a történet és ők is elmeslétek egy-egy kalandjukat, bevallották, hogy szerelmesek ők is és eszükben sincs papnak lenni.

Az első dolog volt most, hogy Dezső úgy szintén a többiek is, meg köszönték az intézet tisztviselőinek szívességüket és kimaradtak, vagyis kiléptek.

Nem marasztalom önöket fiaim, szólt a jó öreg püspök, mert ha még most sem éreznek magukban kivátsát, hanem megmaradva a pályán, tovább haladnak, annál keservebben fog esni, ha majd fölszentelt papok lesznek és akkor akarnak kilépni az egyház kötelékéből, a mi lehetetlen.

Kezet csókoltak az öregnek és távoztak.

Dezső a jogi pályára akart lépni és addig is megismerkedett az ideálja szüleivel, megkérte a lányt is.

Odaigérték neki, mert ismerték a családjukat azon kikötéssel, hogy az eljegyzés az első jogi év után. az esküvő pedig csak akkor lesz meg, ha meg van az ügyvédi diplomája.

Itt meg voltak nyerve, most csak a szülők voltak hátra. Mivel még nem mehetett haza levelet írt.

Kedves szüleim!

Vég nélkül fájna szívemnek, ha önöket megbántanám és ha keserűséget okoznék a szívüknek. De nem csűröm—csavarom a dolgot, hanem nyíltan ki mondok, hogy én már egy hónapja nem vagyok pap. Kiléptem úgy én, mint valamennyien a szeminárium-ból.

Nincs bennem semmi vonzódás a papsághoz és nem merem elkövetni azt a bűnt, hogy pappá szenteltessem magamat.

Még egy dolog van, a mit szeretnék tudatni önökkel.

A miért, vagy kiért kiléptem, az egy lány, szép lány, nekem legalább gyönyörű. Meg is kértem az apjától és nem utasítottak el. Ha ez a lány nem lesz az enyém, én sem leszek a világé.

Csak az fáj nagyon, hogy talán az én édes anyámat keserítettem meg ez által. Nagyon sokat szenvedek ezen gondolat miatt. Vágyakozom önök után kedves szüleim, de most egy hamar nem láthatjuk egymást.

Ha az anyám nem haragszik rám, akkor jó van minden. Hiszen be fogja látni ő is, hogy nem tehettem másként és tudom, hogy keblére fogja szorítan a leendő feleségemet.

Ne nevéssenek ki. Azért, hogy ilyen fiatal vagyok, megvan az érett eszem.

Elfelejtettem megírni, hogy a vizsgáimat mind jelesen tettem le és készülök jogászna menni.

Mit csinálnak oda haza? folyik-e már az aratás? Mennyire van kilátás az idén? Tudom, hogy apám nagy gazda és én is szívesen érdeklődöm a mezői gazdaság iránt, sőt magam is szeretnék vele foglalkozkodni.

Anyám apró jószágai meg vannak-e szerető-e még mindig úgy őket, mint annak előtte?

Ha jövök, sürgönyözni fogok és tudom, hogy az én jó anyám tárt karokkal fogad.

Öcséimet, valamint önöket is ölelva, czókolva maradok hálás fiúk
Dezső.

Aggódva várta a választ. Mi fog jönni öröm, vagy bánat? Végre harmadik napon, mikor már minden áron kellett volna levélnék jönni, belépet maga az öreg Vandori.

Rohant a fiának és átölelte.

„... dehoggy haragszunk, dehoggy eszünkbe sincs, anyád folytonosan nevet, hogy házasodni készülsz. Hanem arra még van idő.”

Most pedig jöjj, mutasd meg a feleségnek valót!

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

S Z I K E S A N T A L.

PSERHOFER J.-féle

gyógyszertár

Bécsben I. ker. Singerstrasse 15. sz. a. „zum goldenen Reich sapfhol“

Vértisztító labdacso ezelőtt általános labdacso neve alatt, ez utóbbi nevet teljes joggal megérdemlik, mivel csakugyan alig létezik betegség melyben ezen labdacso csodás hatásait ezerszeresen be nem bizonyították volna. Évtizedek óta ezen labdacso általános elterjedésnek örvendenek és alig van család, melyben ezen kitünő háziszertől készlet nem volna található.

Számtalan orvos által ezen labdacso háziszertül ajánlatnak és ajánltatnak minden oly bajoknál, melyek a rossz emésztésből és székrekedésből erednek: mint epe zavarok, májbajok, kolika, vértelések, aranyér, béltelenség s hasonló betegségek. Vértisztító tulajdonságuknál fogva kitünő hatással vannak vérszegénység s az abból eredő bajoknál is így sápkornál, idegességből származó fejfájásoknál stb. Ezen vértisztító labdacso oly könnyen hatnak, hogy a legsekélyebb fájdalmakat sem okozzák és ennek folytán még a leggyengébb egyének, de meg gyermekek által is minden aggodalom nélkül bevehetők.

A számtalan hálaíratból, melyet e labdacso fogyasztói a legkülbözőbb és legnehezebb betegségek után egészségük visszanyerése folytán hozzánk intéztek, ezen helyen csakis néhányat említnék azon megjegyzéssel, hogy mindenki, aki ezen labdacsokat egyszer használta, meg vagyunk győződve, hogy azokat tovább fogja ajánlani.

Köln, 1893. Április hó 30-án

Tisztelt Pserhofer ur! Legyen oly szives és küldjön nekem ismét 15 tekercset az ön felülmúlhatatlan vértisztító labdacsoiból utánvétellel. Fogadjon ez uton is a legmélyebb köszönetemet labdacso csodahatásáért.

Maradok teljes tisztelettel.
Pawlistik Ferencz, Köln Lindenthal.

Hrasche Földnek mellett 1887 szept. hó 12

Tekintetes ur! Isten akarta volt, hogy az ön labdacsoi ke em közée kerültek melyeknek hatásait ezennel megírom. Én gyermekágyban meghaltam olyannyira, hogy semmi munkát sem voltam többé képes végezni és bizonyáramár a holtak köz volték ha az ön csodálatraméltó labdacsoi engem nem mentettek volna meg. Az isten áld a meg ont ezért ezerszer Nagy bizalmam van hogy ezen labdacsoi engem is tökélesen kifognak gyógyítani a mint már másoknak is egészségük visszanyerésére segítségül szolgáltak. Knificz Feréz.

Bécs Újhely, 1887. november 9.

Mélye tisztelt ur! A legfröbbi köszönetemet mondom ezennel Önnek 60 éves nagynéném nevében. Az illető 5 éven át szenvedett gyomorhurutban és vizkóróságban már életét is megunta melyről eg.éb kénle is mondott midőn véletlenül egy dobozt kapott az ön kitünő vértisztító labdacsoiból azoknak állandó használata folytán tökéletesen kigyógyult. Legfröbbi tisztelettel, Weinczettel Josefa.

Eichenraberamt Góhl mellett 1889 marc, 27

Tekintetes ur! Irított ismételen kér 4 csomagot az ön alóban hasznos és kitünő labdacsoiból. El nem tudtam legagyobb elismerésemet kifejezni ezen labdacsoi értéke felett és ahol csak alkalom nyílik a szenvedőknek legmélgebben fogadjanak Ezen hálaíratom tetszészerinti használására ont ezennel elhatároztam.

Teljes tisztelettel Hahn Ignác.

Gotschdorf Kolbach mellett Szilézia 1888 okt 8

T ur. Felkérem miszerint az ön vértisztító labdacsoiból egy dobozzal küldeni sziveskedjék. Csakis az ön csodálatos labdacsoinak köszönetem hogy egy gyomorhajtól mely engem öt éven át gyötört megszabadultam. Ezen labdacsoi nálam sohasem fognak kifogni a midőn legfröbbi köszönetemet kifejezem vagyok tisztelttel.

Zwickl Anna.

Ezen vértisztító labdacsoi csakis a Pserhofer J. féle, az arany birodalmi almához címzett gyógyszerárában, Bécsben I. Singerstrasse 15. sz. a. k. szittetnek valódi minőségben s egy 15 szem labdacsozott tartalmazó doboz ára 21 kr. Egy csomag melyben 6 doboz tartalmazatik, 1 frt 05 krba kerül; bérmentelen utánvételi küldésnél 1 frt 10 kr. Egy csomagnál kevesebb nem küldetik el.

Az összeg előbbi beküldésnél (mi legjobban postautalványon eszközöltetik bérmentes küldéssel együtt: 1 csomag 1 frt 25 kr. 2 csomag 2 frt 30 kr. 3 csomag 3 frt 35 kr. 4 csomag 4 frt 40 kr. 5 csomag 5 frt 20 kr. és 10 csomag 9 frt 20 krba kerül.

NB. Nagy elterjedtségük következtében ezen labdacsoi a legkülönbözőbb nevek és alakok alatt utánóztatnak; ennek következtében kéretik e s a k i s

Pserhofer J.-féle vértisztító labdacsokat követelni és csakis azok tekinthetők valódiaknak melyeknek használati utasítása Pserhofer J. aláírással fekete színben és minden egyesdoboz fedelére ugyanazon aláírással vörös színben vanellátva.

Amerika közönytényben gyors és biztoshatású legfröbbi minden köszvényes és szűs bajok u. m. gerincagy bántalom tagszagatásischaia, migraine ideges fogfájás, fájás fűszaggatás stb. stb. elen 1-20-
Pserhofer J. töl. Evek hosszú sora óta valamenvi hajnosvetszter között orvosok által alagjobbnak elismerve. Egy elegánsan kiállított nagy szelencével 2 frt.

Pannochinin hajnosvetszter Stendel tanártól Utés és szurás által okozott sebeknél mérges daganatoknál, fejfájás, febes vagy gyuladt mell vagy más ny bajoknál mutat kitünő szer lön kipróbálva 1 tégely 50 Bérmentve 75 kr.

Általános tapasz Pserhofer J. töl. Evek óta fagyos tagokra és minden illűt sebre mint legbiztosab szer elismerve 1 kocsygyel 40 kr. Bérmentve 65

Fagyhalzaam egy általánosan ismert kitünő háziszert hurut rekedt györsös köhögés stb. elen 1 üvegeskeára 50 kr. 2 üveg bérmentve: 1 frt 50 kr.

Utinádó prágai cseppek megrottott gyomor rossz emésztés és mindennemű altesibajok elen kitünő háziszert 1 üvegesével 22 kr 12 üveg 2 frt.

Utinádó Bulrehi A. W. töl. Kitünő tházi szer a rossz emésztés minden követ kezmény u. m. fűfájás, szédülés gyomorgörés gyomorhév aranyér dugulás stb. elen 1 csomag ára 1 frt.

Általános tisztító-só 1 üveg 50 kr egy kis üveg 12 krajczár

Angel csodabájszam Ezen por megszünteti a lábízadá s az ált. képződő kelemetlen szagot, épen tartja a lábballit és mint ártalmatlan szer van ki pró bálva. Egy dobozzal 50 kr. Bérmentve 75 kr.

Por a lábízadás ellen kitünő szer golyva ellen. 1 üveg 40 krajczár bérmentes küldéssel 65 krajczár

Golyva-bájszam kitünő gyógyszer, gyomorhurut és minden a rendetlen emésztésből származó bajoknál. 1 csomag 1 frt.

Halsó vagy egészségessé Ezen itt felsorolt készítményeken kívül az osztrák lapokban hirdetet összes bel és külföldi gyógyszerészeti különlegességek raktáron vannak és a készletben netán nem levők gyorsan és olcsón megszereltetnek. — Postai legrendelésék a leggyorsabb e szközletnek ha a pénzösszeg előre küldetik nagyobb megrendelésék utánvétellel küldetnek. Bérmentve csakis oly esetben történik a küldés ha az összeg előre beérkezik mely esetben postakölt ségek sokkal mérsékeltebbek.

A. M. K. államvasutak gépgyára.

Gőzcsepítőgarnitúrák.

hengerkazános

Tökemebbiek.

szalmakazalozó-gépek

gőzkukoriczamorzolók. Stiber körfü-

részek

mindig csak

A. M. K. államvasutak gépgyára vezérügynökségénél

Budapest. VIII József körút 41. sz. a.

rendelendők meg.

Olajnagykereskedés

és

terményüzlet.

Legfinomabb olivaj
Legfinomabb gyariolaj
Legfinomabb ásványolaj

teljesen savtalan

a legelső díjjakkal kitüntetve

Elapható továbbá nálam: kékő ponyva, zsák kocsikenőcs, kártyafesték, carboisav, petroleum stb. gazdasági czikk

Kraus Károly J.

Budapest, Dorotty-utca 6 sz.

Megbizható, vidéken lakó ügynökök felvételnek.

Ertesítés

Temetkezési int. vállalatomat feloszlatni határoztam el, s ennél fogva a még raktáron levő ércz-kö-porsókat, valamint a hozzá való kellékeket saját beszerzési áron alul is végleg kiárusítom. Kérem szomorú esetek alkalmával jelen kedvező alkalmat felhasználni.

Tisztelettel Nyácsik Soma utóda B.- Szarvason.